

нейния херцогски престолъ. Съмва се. Камбанитѣ биятъ. Народътъ приижда на тълпи къмъ двореца, за да провъзгласи новата си кралица. Мао се събужда и съ очудване вижда, че предъ нея стои само единъ старецъ, вмѣсто двамата млади придружници. Евираднусъ я поздравя и, като се приближава до нея съ нѣжна приятелска усмивка, запитва я: — „Спахте ли спокойно, господарке?“



ПРИКАЗКА

отъ *Калина Малина*

— Кой ли, бабо, нареди месеца всрѣдъ тѣзъ звезди— да ни свѣтятъ отдалече, като свѣщи и фенерче?

— Ехъ, ти глупчо, какъ го рече! Месеца не е фенерче, но е бисеръ въ плетеници, а звездитѣ сж жълтици.

Вечерта сираче била, имала коси отъ свила, мащеха веднѣжъ я плела, хемъ я плела, хемъ я клела:

„Тѣзи плитки нека станатъ пепелянки и обхванатъ твоя станъ, дано се впиятъ и кръвта ти да изпиятъ“.

Чуль я Господь отъ небето на девойченцето клето, вмѣсто змии, Той жълтици му нанизалъ въ плетеници.

Всрѣдъ жълтицитѣ — звезди чуденъ бисеръ наредилъ — Вечеръ съ него да се кичи: — той се Месечко нарича.

ПИРЪТЪ НА АМИАНА

великденски разказъ

отъ *Андре Лихтанберже*,

преведе *Благой Мавровъ*

Срѣдъ свободни хора, наемници и ратаи, равни въ тоя день и сбрани между пропуканитѣ стени на малката селска черква, избраниятъ отъ епископа свещеникъ привръшваше службата, която, споредъ предписанията на Никейския съборъ, трѣбва да се извършва въ първата недѣля следъ пълнолунието на пролѣтното равноденствие, въ паметъ на Христовата смъртъ. Когато пѣснитѣ и литургията се свършиха и биде принесена жъртвата на причастието предъ издигнатия олтарь, надъ гроба на свети Евстахия, въ дъното на светилището, старецътъ дигна ржце къмъ свода и, срѣдъ въздишкитѣ на мъжетѣ и плача на женитѣ, отправи дълга молитва къмъ всемогщия Богъ. Спомена той мъжитѣ на Галия, заплашващото нахлуване на варваритѣ по границитѣ, безредицата, що кжсаше градоветѣ, борбитѣ и лудитѣ съперничества, що превръщаха великата империя въ сбирщина отъ загубени хора, които се мразятъ помежду си и ставатъ готова плячка на врага. И помоли той Господа да острани външната опасност и да смекчи сърдцата на грѣшницитѣ, та да си спомнятъ, че сж братя...

Тълпата се прѣскаше, като излизаше отъ черква. На тоя Великдень, следъ миролюбивитѣ думи, настѣпваше покой въ душитѣ, поне за нѣколко часа. Раз-